

LBRIS

We know
books

Jennifer L. Holm

THE FOURTEENTH GOLDFISH

EXPERIMENTUL *lui* MELVIN

Ediție bilingvă

Traducere din limba engleză
de Alina Brebeanu

Booklet
fiction

2025

CONTENTS

1. Goldie	10
2. Puzzles	14
3. Ring	20
4. Magician	28
5. Jellyfish	34
6. Crispy Corn Dog	44
7. Our Town	52
8. The Possible	60
9. Fruit	66
10. Salk and Oppenheimer	76
11. Building Twenty-Four.....	86
12. Raisinets	94
13. Ankh	102
14. Cheese	110
15. Lab Assistant	118
16. Slippers	126
17. Law of Friendship	134
18. Degrees	142
19. Genie in the Bottle	148
20. Mad Scientist	156
21. Candles	164
22. Growing Pains	170
23. Pizza Delivery	180
24. Nobel	186
25. Chill	192

CUPRINS

1. Goldie	11
2. Puzzle-uri.....	15
3. Inelul	21
4. Magie	29
5. Meduza	35
6. Crenvurști în aluat crocant	45
7. Orașul nostru	53
8. Ceea ce este posibil	61
9. Fructe	67
10. Salk și Oppenheimer	77
11. Clădirea numărul 24	87
12. Stafide în ciocolată	95
13. Ankh	103
14. Brânza	111
15. Asistentul de laborator	119
16. Papucii de casă	127
17. Legea prieteniei	135
18. Diplome	143
19. Duhul din lampă	149
20. Savantul nebun	157
21. Lumânări	165
22. Dureri de creștere	171
23. Livrarea de pizza	181
24. Premiul Nobel	187
25. Răcoare	193

26. Mummy	198
27. After	206
28. Observation	214
29. Happy Beginnings	224
Author's Note	234
Recommended Resources for Continuing the Conversation	236

*«You cannot teach a man anything;
you can only help him discover it in himself.»*
Galileo Galilei

26. Mumia	199
27. Ce a urmat	207
28. Observații	215
29. Începuturi fericite	225
Nota autoarei	235
Resurse recomandate pentru continuarea discuțiilor	237

*„Nu-l poți învăța pe om nimic;
poți doar să-l ajuți să descopere totul în el însuși.“*
Galileo Galilei

1 GOLDIE

When I was in preschool, I had a teacher named Starlily. She wore rainbow tie-dyed dresses and was always bringing in cookies that were made with granola and flax and had no taste.

Starlily taught us to sit still at snack time, sneeze into our elbows, and not eat the Play-Doh (which most kids seemed to think was optional). Then one day, she sent all of us home with a goldfish. She got them at ten for a dollar at a pet store. She gave our parents a lecture before sending us off.

“The goldfish will teach your child about the cycle of life.” She explained, “Goldfish don’t last very long.”

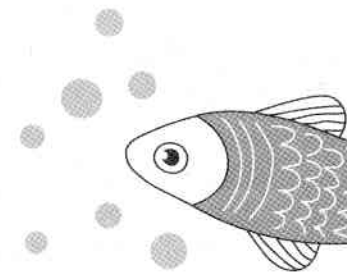
I took my goldfish home and named it Goldie like every other kid in the world who thought they were being original. But it turned out that Goldie *was* kind of original.

Because Goldie didn’t die.

Even after all my classmates’ fish had gone to the great fishbowl in the sky, Goldie was still alive. Still alive when I started kindergarten. Still alive in first grade. Still alive in second grade and third and fourth. Then finally, last year in fifth grade, I went into the kitchen one morning and saw my fish floating upside down in the bowl.

My mom groaned when I told her.

“He didn’t last very long,” she said.

1 GOLDIE

Când eram la grupa pregătitoare, aveam o educatoare pe nume Starlily. Purta rochii în culorile curcubeului și aducea mereu prăjiturile cu fulgi de ovăz și semințe de in, care nu aveau niciun gust.

Starlily ne învăța să stăm liniștiți când ne luam gustarea, să strănutăm în pliul cotului și să nu mâncăm plastilina (regulă care celor mai mulți dintre copii li se părea opțională). Apoi, într-o zi, ne-a trimis pe toți acasă cu câte un peștișor auriu. Cumpăraseră zece la preț de un dolar, de la un magazin de animale. Înainte de a ne da voie să plecăm, le-a ținut o prelegere părinților noștri.

– Peștișorul auriu îi va învăța pe copiii dumneavoastră despre ciclul vieții, le-a explicat ea. Acești peștișori nu trăiesc prea mult.

Mi-am dus peștișorul acasă și i-am pus numele Goldie, la fel ca toți ceilalți copii din lume care se credeau foarte originali că se gândiseră la asta. Doar că, după cum s-a dovedit, Goldie al meu *chiar era* destul de original.

Pentru că Goldie nu a murit.

Chiar și după ce peștișorii tuturor colegilor mei de clasă trecuseră mai departe, în marele acvariu celest, el încă trăia. Era în viață și când am început grădinița. La fel când am trecut în clasa întâi. Trăia și când am trecut într-a doua, într-a treia și într-a patra. Apoi, în sfârșit, anul trecut, când eram clasa a cincea, am intrat în bucătărie într-o dimineață și mi-am văzut peștișorul plutind în vasul lui, cu burta în sus.

Când i-am zis mamei, ea a mormăit:

– N-a rezistat prea mult.

“What are you talking about?” I asked. “He lasted seven years!”

She gave me a smile and said, “Ellie, that wasn’t the original Goldie. The first fish only lasted two weeks. When he died, I bought another one and put him in the bowl. There’ve been *a lot* of fish over the years.”

“What number was this one?”

“Unlucky thirteen,” she said with a wry look.

“They were all unlucky,” I pointed out.

We gave Goldie Thirteen a toilet-bowl funeral, and I asked my mom if we could get a dog.

– Ce tot spui? am întrebat-o. A trăit șapte ani!

Ea mi-a zâmbit și mi-a spus:

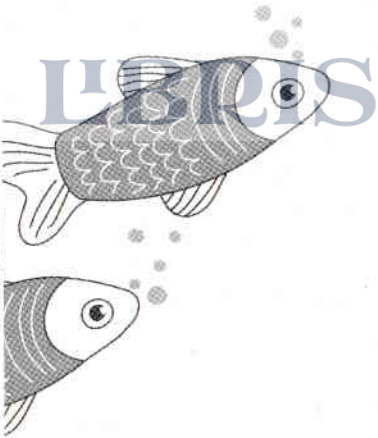
– Ellie, acela nu era cel dintâi Goldie. Primul peștișor nu a trăit decât două săptămâni. Când a murit, am cumpărat altul și l-am pus în acvariu. Au fost *o grămadă* de peștișori de-a lungul anilor.

– Acesta al câtelea a fost?

– Ghinionistul cu numărul treisprezece, mi-a răspuns, cu o privire mahnită.

– Cu toții au fost ghinioniști, i-am atras eu atenția.

I-am organizat lui Goldie al Treisprezecelea o înmormântare în toaletă și am întrebat-o pe mama dacă n-am putea să ne luăm un câine.

We know
books

2 PUZZLES

We live in a house that looks like a shoe box. It has two bedrooms and a bathroom, which has a toilet that's always getting clogged. I secretly think it's haunted by all the fish that were flushed down it.

Our backyard is tiny—just a slab of concrete that barely fits a table and chairs. It's the reason my mom won't let me get a dog. She says it wouldn't be fair, that a dog needs a real yard to run around in.

My babysitter Nicole walks into the kitchen, where I'm putting together a puzzle. It's kind of taken over our table.

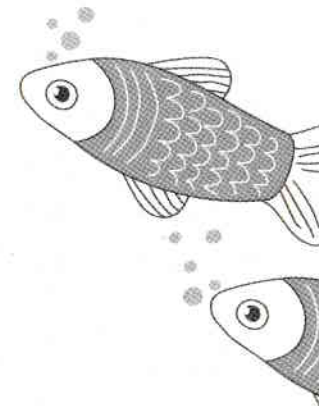
"You've been working on that forever, Ellie," she says. "How many pieces is it?"

"One thousand," I say.

It's a picture of New York City—a street scene with yellow cabs. I love puzzles. I like trying to figure out how things fit together. How a curve meets a curve and the perfect angle of a corner piece.

"I'm going to be on Broadway someday," she tells me.

Nicole has long butterfly hair and looks like she should be in a shampoo commercial. She played Juliet in the production of *Romeo and Juliet* that my mother directed at the local high school. My mom's a high school drama teacher and my dad's an actor. They got divorced when I was little, but they're still friends.

2 PUZZLE-URI

Casa în care locuim seamănă cu o cutie de pantofi. Are două camere și o baie, în care se află un vas de toaletă ce se înfunda tot timpul. N-am spus asta nimănui, dar eu cred că e bântuit de fantomele tuturor peștișorilor care au fost aruncați acolo.

Curtea din spatele casei e minusculă – o bucățică de beton unde abia încap o masă și niște scaune. De aia nu mă lasă mama să am și eu un câine. Spune că nu ar fi corect și că un câine are nevoie de o curte adevărată prin care să alerge de colo-colo.

Bona mea, Nicole, a intrat în bucătărie, unde mă chinuiam să pun la locul lor piesele dintr-un puzzle. Ce-i drept, cam acaparasem masa.

– Lucrezi la asta de o veșnicie, Ellie, mi-a spus ea. Câte piese are?

– O mie, i-am răspuns.

Era o imagine din New York: o stradă pe care se aflau taxiuri galbene. Ador puzzle-urile. Îmi place să descopăr cum se potrivesc piesele. Felul în care o linie curbă se continuă pe o altă piesă și unghiul perfect al unui colț.

– Într-o zi o să ajung pe Broadway, mi-a zis ea.

Nicole avea părul lung, de un blond deschis, și arăta ca ieșită dintr-una din reclamele acelea la șampon. Jucase rolul Julietei în piesa *Romeo și Julieta* pe care a regizat-o mama la liceul din localitate. Mama era profesoară de teatru la liceu, iar tata, actor. Au divorțat când eram eu mică, dar au rămas prieteni.

They're always telling me I need to find my passion. Specifically, they'd like me to be passionate about theater. But I'm not. Sometimes I wonder if I was born into the wrong family. Being onstage makes me nervous (I've watched too many actors flub their lines), and I'm not a fan of working behind the scenes, either (I always end up steaming costumes).

"Oh, yeah. Your mom called. She's gonna be late," Nicole says. Almost as an afterthought, she adds, "Something to do with getting your grandfather from the police."

For a second, I think I heard wrong.

"What?" I ask. "Is he okay?"

She lifts her shoulders. "She didn't say. But she said we can order a pizza."

An hour later, my belly is full of pizza, but I'm still confused.

"Did my mom say anything about why Grandpa was with the police?" I ask.

Nicole looks mystified. "No. Does he get in trouble a lot?"

I shake my head. "I don't think so. I mean, he's old," I say.

"How old is he?"

I'm not quite sure. I've never really thought about it, actually. He's always just looked "old" to me: wrinkled, gray-haired, holding a cane. Your basic grandparent.

We only see him two or three times a year, usually at a Chinese restaurant. He always orders moo goo gai pan and steals packets of soy sauce to take home. I often wonder what he does with them. He doesn't live that far from us, but he and my mother don't get along very well. He's a scientist and says theater isn't a real job. He's still mad that she didn't go to Harvard like he did.

A car alarm goes off in the distance.

"Maybe he was in a car accident?" Nicole suggests. "I don't know why teenagers get a bad rap, because old people are way worse drivers."

"He doesn't drive anymore."

Întotdeauna îmi spuneau că trebuie să descopăr ce mă pasionează. Mai precis, le-ar fi plăcut să fiu pasionată de teatru. Dar nu sunt. Uneori mă întreb dacă nu cumva m-am născut în familia greșită. Când urcam pe scenă, mă năpădeau emoțiile (am văzut prea mulți actori greșindu-și replicile) și nu-mi plăcea nici munca din culise (întotdeauna sfârșeam prin a călca hainele).

– Ah, da! A sunat mama ta. O să întârzie, m-a anunțat Nicole.

– Apoi, ca o completare, a adăugat:

– Zicea cum că l-ar lua pe bunicul tău de la secția de poliție.

O clipă, m-am gândit că n-am auzit eu bine.

– Poftim? am întrebat. Bunicul e în regulă?

Ea a ridicat din umeri.

– Nu mi-a spus. Dar a zis că putem să comandăm pizza.

O oră mai târziu, burta mi-era plină de pizza, dar eram tot nedumerită.

– N-a zis mama și de ce e bunicul la secția de poliție? am întrebat.

Nicole părea confuză.

– Nu. Intră deseori în necazuri?

– Nu cred, am scuturat eu din cap. Adică, e bătrân.

– Câți ani are?

Nu eram prea sigură. De fapt, nici nu m-am gândit vreodată la asta. Pur și simplu întotdeauna mi-a părut „bătrân”: cu riduri, cu părul alb, cu bastonul în mână. Un bunic obișnuit.

Nu-l vedeam decât de două-trei ori pe an, de obicei la un restaurant chinezesc. Întotdeauna comanda pui cu ciuperci în sos de stridii și fura pachetele cu sos de soia, pentru acasă. Mă întreb deseori ce tot face cu ele. Nu locuia prea departe de noi, dar nu se prea înțelegea cu mama. El era om de știință și spunea adesea că o carieră în domeniul teatrului nu e una adevărată. Încă mai era supărat că ea nu mersese la Harvard, ca el.

Din depărtare s-a auzit o alarmă de mașină.

– Poate a avut vreun accident de mașină? și-a dat cu părerea Nicole. Nu știi de ce au adolescenții o reputație așa de proastă, când bătrânii sunt șoferi mult mai nepricepuți.

– Nu mai conduce.

LIBRIS | We know books

“Maybe he wandered off.” Nicole taps her head. “My neighbor had Alzheimer’s. She got out all the time. The police always brought her home.”

It kind of sounds like she’s describing a dog.

“That’s so sad,” I say.

Nicole nods. “Totally sad. The last time she ran away, she got hit by a car! How crazy is that?”

I stare at her with my mouth open.

“But I’m sure *your* grandfather’s fine,” she says.

Then she flips back her hair and smiles. “Hey! Want to make some popcorn and watch a movie?”

– Poate s-o fi rătăcit.

Nicole și-a lovit ușor tâmpla cu un deget și a continuat:

– Vecina mea avea Alzheimer. Ieșea pe-afară și mereu o aducea acasă poliția.

Mi se părea că descria mai degrabă vreun câine.

– Asta e foarte trist, am spus eu.

Nicole a aprobat din cap.

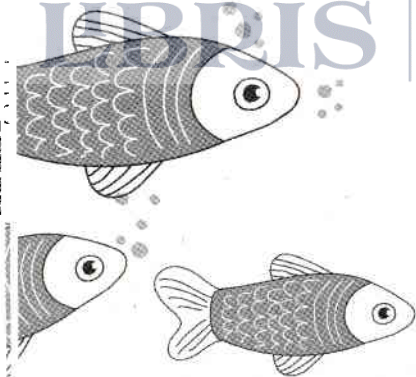
– De-a dreptul trist. Ultima dată când a plecat de acasă a fost lovită de o mașină! Nu e o nebunie?

M-am uitat la ea cu gura căscată.

– Dar sunt sigură că bunicul *tău* e bine, a adăugat ea.

Apoi și-a dat repede părul pe spate și a zâmbit.

– Hei, nu vrei să facem niște floricele și să ne uităm la un film?

3
RING

Warm air drifts through my bedroom window. We live in the Bay Area, in the shadow of San Francisco, and late-September nights can be cool. But it's hot tonight, like summer is refusing to leave.

I used to love how my bedroom was decorated, but lately I'm not so sure. The walls are covered with the painted handprints of me and my best friend, Brianna. We started doing them back in first grade and added more handprints every year. You can see my little handprints grow bigger.

But we haven't done any yet this school year, or even this summer, because Brianna found her passion: volleyball. She's busy every second now with clinics and practices and weekend tournaments. I'm not even sure if she's still my best friend.

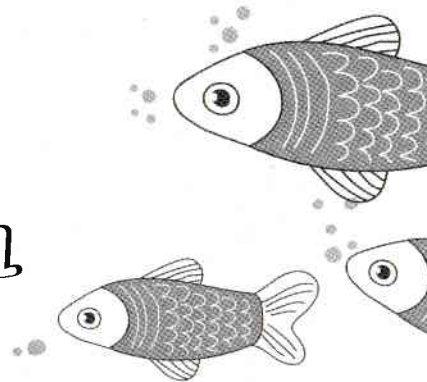
It's late when the garage door finally grinds open. I hear my mother talking to Nicole in the front hall, and I go to them.

"Thanks for staying," she tells Nicole.

My mom looks frazzled. Her mascara is smudged beneath her eyes, her red lipstick chewed away. Her natural hair color is dirty blond like mine, but she colors it. Right now, it's purple.

"No problem," Nicole replies. "Is your dad okay?"

An unreadable expression crosses my mom's face. "Oh, he's fine. Thanks for asking. Do you need a ride home?"

3
INELUL

Oadiere caldă pătrunde pe fereastra camerei mele. Locuim în Regiunea Golfului, în umbra orașului San Francisco, așa că nopțile de sfârșit de septembrie pot fi răcoroase. În seara asta, însă, e cald, ca și cum vara ar refuza să plece.

Cândva, îmi plăcea cum era decorată camera mea, dar în ultima vreme nu mai eram așa de încântată. Pereții erau acoperiți cu palme pictate – urmele mele și ale celei mai bune prietene ale mele, Brianna. Am început să le facem când eram clasa întâi și în fiecare an adăugam altele noi. Se putea vedea cum mâinile mele mici se făceau tot mai mari.

Dar în acest an școlar încă nu am făcut asta, și nici vara aceasta, pentru că Brianna și-a descoperit pasiunea: voleiul. Acum era mereu ocupată cu monitorizarea stării ei de sănătate, cu antrenamentele și competițiile sportive din weekenduri. Nici măcar nu mai eram sigură că era cea mai bună prietenă a mea.

Când, în sfârșit, s-a deschis ușa de la garaj, era deja târziu. Am auzit-o pe mama vorbind cu Nicole pe holul de la intrare, așa că am mers la ele.

– Îți mulțumesc că ai rămas, i-a spus ea lui Nicole.

Mama părea un pic amețită de alcool. Rimelul i se întinsese sub ochi, iar rujul roșu îi dispăruse. Părul ei natural era blond închis, la fel ca al meu, dar ea se vopsea. Acum era mov.

– Nicio problemă, i-a răspuns Nicole. Tatăl tău e bine?

O expresie de nedescifrat a apărut pe chipul mamei.

– O, e în regulă. Mulțumesc de întrebare. Ai nevoie să te duc acasă?